

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 215/08-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. júna 2008 predbežne prerokoval sťažnosť Z., B., zastúpeného advokátom JUDr. I. J., P., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5Co/79/2006 z 27. septembra 2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Z. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. decembra 2007 doručená sťažnosť Z., B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. I. J., P., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu

v Prešove sp. zn. 5Co/79/2006 z 27. septembra 2007 (ďalej len „rozsudok z 27. septembra 2007“).

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, že Okresný súd Prešov (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 10 C 273/02-187 z 13. septembra 2006 (ďalej len „rozsudok z 13. septembra 2006“) okrem iného zamietol aj jeho návrh na určenie spoluvlastníckeho práva k nehnuteľnosti. Rozsudok z 13. septembra 2006 bol potvrdený rozsudkom krajského súdu z 27. septembra 2007.

Podľa sťažovateľa obidva sudy zúčastnené na rozhodovaní v tejto veci „vychádzajúc z nedostatočne zisteného skutočného stavu vyvodili nesprávny právny záver, ak neakceptovali prednes žalobcov týkajúci sa uplatnenia nároku na vydržanie, a to napriek tomu, že nehnuteľnosť bola postavená v roku 1978 a zápis do katastra nehnuteľnosti vo forme protiprávneho administratívneho zápisu bol vykonaný 19 rokov po vykonaní kolaudácie stavby“.

V rámci sťažnosti sťažovateľ ďalej v podstate zopakoval svoju argumentáciu predloženú krajskému súdu v rámci podaného odvolania, v ktorej uviedol, že v predmetnej veci boli uhradené finančné prostriedky v sume 761 892 Sk na združenú stavbu akcie 4621 525-13 S. K uzavretiu zmluvy o združení medzi sťažovateľom a odporcom v predmetnom konaní nedošlo. Poukázal na viaceré ustanovenia zákona č. 109/1964 Zb. Hospodársky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Hospodársky zákonník“), vyhlášky Ministerstva financií č. 104/1966 Zb. o správe národného majetku v znení neskorších predpisov, ako aj ustanovenia zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „katastrálny zákon“). Odporca nadobudol vlastnícke práva k sporným nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. (...) k. ú. S. v roku 1997 „administratívnym zápisom na základe listu žalovaného sp. zn. KRP-134-11/OH-1-97“, ktorý bol vykonaný v rozpore s § 34 katastrálneho zákona. V danom prípade ide podľa sťažovateľa „o absolútne neplatný právny úkon, ktorý svojim obsahom a účelom odporuje zákonu, nakoľko ho obchádza a prieči sa dobrým mravom, kde,

Katastrálny úrad, správa katastra S. prekročil rozsah svojich právomocí a rozhodoval o vzniku vlastníckeho práva na základe administratívneho zápisu“.

Medzi účastníkmi uvedeného konania nebola uzavretá žiadna zmluva o prevode vlastníctva medzi socialistickými organizáciami na odporcu, a preto je podľa sťažovateľa potrebné určiť vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam „*v podieloch, ktoré boli predmetom združenia finančných prostriedkov*“. Samotná skutočnosť, že družstevná, spoločenská alebo iná štátna organizácia nebola zapísaná v evidencii nehnuteľností, ešte nevyučovala jej vlastníctvo k nej. Sťažovateľ spolu so zostávajúcimi navrhovateľmi v uvedenom konaní boli v dobrej viere, že boli a sú vlastníkami spornej nehnuteľnosti, užívali reálne vyčlenené priestory nerušene ako spoluvlastníci nehnuteľnosti, „*na ktorú združili finančné prostriedky, prakticky od roku 1978/1979*“ a taktiež prispievali na úhradu „*celkových nákladov*“ od roku 1977. U sťažovateľa „*je preukázateľné, že sú tu splnené zákonné podmienky vydržania, nakoľko reálne vymedzený priestor užíva ako vlastný, stará sa o jeho údržbu, opravu*“. Odporca si podľa sťažovateľa privlastnil spornú nehnuteľnosť „*bez riadneho majetkového vyporiadania a zrušenia zmluvy o združení resp. hospodárskej zmluvy*“, čo „*sa prieči dobrým mravom v obchodných vzťahoch*“.

Z dokazovania vykonaného v predmetnom konaní je podľa sťažovateľa zrejmé, že „*združenie doposiaľ nezaniklo, ak hodnotíme skutkový stav, tak je preukázateľné, že žalovaný, ktorý bol nositeľom realizácie združenej investičnej výstavby realizoval výkup pozemkov pod spornou nehnuteľnosťou na svoje meno, no za výkup pozemkov platil zo spoločných združených investičných prostriedkov. Združenie ako také nemalo právnu subjektivitu, a preto nemohlo vykonávať výkup pozemkov. Neobstojí teda tvrdenie žalovaného, že ak vykonal výkup pozemkov, automaticky to zakladá aj vlastnícky titul k nehnuteľnosti. Žalovaný v 1. a 3. rade nikdy neboli štátnou socialistickou organizáciou, a teda štát si nemohol privlastniť ich podiel na majetku, bez právneho titulu na základe administratívneho zápisu.*“.

Sťažovateľ v rámci svojej argumentácie tiež uviedol, že „*Podľa čl. 5 Zmluvy o združení uzavretej medzi stranami je nepochybné, že popri žalovanom ako*

spoluinvestorovi vystupoval i žalobca v 1. rade to znamená, že ako budúci spoluvlastník k vybudovanej stavbe. Podľa čl. 6 Zmluvy o združení bolo dohodnuté, že operatívnym správcom objektu je žalovaný a že užívacie vzťahy medzi správcom a spoluinvestorom (spoluužívateľom) t. j. so žalobcom v 1. rade, budú zohľadnené v hospodárskej zmluve, ktorá sa uzavrie do 30 dní po prevzatí stavby do užívania. Táto hospodárska zmluva v 30 dňovej lehote nebola uzavretá a uzatvárali ju s jednotlivými subjektami až 29. 5. 1992 t. j. v čase, kedy už neplatil Hospodársky zákonník, a teda takáto zmluva sa už nemohla uzavrieť. Podľa § 7 druhá veta zmluvy o združení, hlavný investor (žalovaný) nemohol zrušiť požiadavky (nároky) spoluinvestora (žalobcu v 1. rade) bez jeho súhlasu, okrem výnimky, že by sa investícia neuskutočnila. Z citovanej zmluvy vyplýva, že táto neriešila otázku spoluvlastníctva k spoločne vybudovanej stavbe, pretože otázka operatívnej správy, ani otázka užívacích vzťahov v ničom nie je totožná s inštitútom vlastníckeho práva. Vychádzajúc z administratívneho zápisu vykonaného v roku 1997 je dokonca pochybné, či žalovaný v čase účinnosti a platnosti právneho režimu o združovaní finančných prostriedkov, podľa vtedy platnej právnej úpravy vyhl. 22/1964 Zb. o evidencii nehnuteľností si dal relevantne zapísať vlastníctvo na štát a vzhľadom na to, že táto vyhláška neupravovala vznik vlastníckych vzťahov k nehnuteľnostiam, plnila len funkciu pre evidenciu, plánovanie a výstavbu nehnuteľností. V žiadnom prípade prípadný administratívny zápis doručený katastru nehnuteľností nemohol zakladať vlastnícke práva v prospech žalovaného. V danom prípade titulom nadobudnutia vlastníckeho práva mohla byť len hospodárska zmluva o prevode vlastníctva národného majetku mimo obvyklého hospodárenia vtedy platného § 69 ods. 3 HZ (iné prevody vlastníctva, ktoré sú v národnom majetku sú možné len pokiaľ to pripúšťajú vykonávacie predpisy.) V týchto prípadoch prevody do vlastníctva družstevných alebo iných organizácii než štátnych sa vykonávajú zmluvou podľa § 349 HZ, prevody do vlastníctva občanov sa vykonávajú podľa platných ustanovení Občianskeho zákonníka, resp. kúpnu zmluvou podľa vtedy platného občianskeho zákonníka. Toto vlastníctvo ale nemohlo byť založené hospodárskou zmluvou z 1. 1. 1978 ani 29. 5. 1992 a ani administratívnym zápisom z roku 1997 a to aj napriek tomu, že žalovaný pozemky pod stavbou vykúpil ešte v roku 1974. Závery oboch súdov sú v tejto časti nepreskúmateľné, nakoľko oba súdy sa nevysporiadali s týmito skutočnosťami, ktoré uvádzali žalobcovia v konaní.“.

Na základe uvedeného je podľa sťažovateľa „nutné dospieť k názoru, že prvostupňový súd nevzal vôbec do úvahy tú skutočnosť, že žalobcovia v 1. a 3. rade neboli štátnou socialistickou organizáciou, ale boli spoločenskou resp. družstevnou organizáciou a v nadväznosti na túto skutočnosť nesprávne vyvodil vlastnícke právo k veci v prospech žalovaného, pričom sa vôbec nezaoberal tou skutočnosťou, že nedošlo k zániku zmluvy o združení resp. že vôbec zmluva o združení nebola uzavretá a že vlastníctvo veci prešlo na žalovaného vo forme administratívneho zápisu bez vyznačenia, že ide o združenú investíciu, čo je v rozpore so zákonom. Tieto pochybenia prvostupňového súdu, ako aj tá skutočnosť, že súd sa nevysporiadal s problematikou vydržania, mala za následok nesprávne právne posúdenie veci.

Taktiež nemôžeme súhlasiť s právnym názorom oboch súdov vo vzťahu k definovaniu socialistického vlastníctva ako základu socialistickej hospodárskej sústavy, nakoľko už vtedy bolo toto definované ako socialistické spoločenské vlastníctvo, ktoré malo, dve základne formy, a to štátne vlastníctvo, ktoré ako národný majetok bolo vlastníctvom všetkého ľudu a družstevné vlastníctvo, t. j. majetok ľudových družstiev, ktoré bolo formou socialistického spoločenského vlastníctva, no nebolo vlastníctvom všetkého ľudu. Vedľa týchto základných foriem existovala i ďalšia forma, a to vlastníctvo spoločenských organizácií, ktorým bol aj žalobca v 1. rade, ktorý združil finančné prostriedky z členských príspevkov občanov, a teda jeho podiel v žiadnom prípade nemohol byť podielom národného majetku a vlastníctvom všetkého ľudu. Z uvedeného vyplýva, že oba sudy sa vo svojich rozsudkoch s touto problematikou nevysporiadali, keď definovali aj ich vlastníctvo a podiely ako socialistické vlastníctvo a štátny majetok. Taktiež sa oba sudy nevysporiadali so skutočnosťou, že už po platnosti hospodárskeho zákonníka sa vykonávali úkony podľa tohto zákona a zápis vlastníckeho práva sa vykonal vo forme administratívneho zápisu, hoci takáto forma nadobudnutia majetku a rozhodnutia o vlastníckych právach je protiprávna.“.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vo svojom rozhodnutí vyslovil, že rozsudkom krajského súdu z 27. septembra 2007 došlo k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby zrušil

uvedený rozsudok, ako aj rozsudok okresného súdu z 13. septembra 2006 a priznal mu náhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci (v tomto prípade krajským súdom v občianskoprávnom konaní) nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia

alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

V súlade s uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00 mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmavať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00 mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a zároveň

by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

Sťažovateľ v sťažnosti namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu z 27. septembra 2007. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že k porušeniu sťažovateľových práv malo dôjsť tým, že sa krajský súd nedostatočne vysporiadal s jeho argumentáciou predloženou v predmetnom konaní a následne vo svojom rozhodnutí dospel k záverom, ktoré sú nepreskúmateľné.

Krajský súd v rámci odôvodnenia svojho rozsudku z 27. septembra 2007 stručne a výstižne zhrnul obsah rozhodnutia okresného súdu z 13. septembra 2006, ako aj obsah účastníkmi konania podaných odvolaní a vyjadrenie odporcu k nim. Krajský súd ďalej vo svojom rozhodnutí citoval viaceré ustanovenia Hospodárskeho zákonníka, ustanovenia vyhlášky Federálneho ministerstva financií, Ministerstva financií Českej socialistickej republiky a Ministerstva financií Slovenskej socialistickej republiky č. 119/1972 Zb. o združovaní prostriedkov socialistických organizácií a o poskytovaní príspevkov na investičnú výstavbu a prevádzku niektorých zariadení v znení neskorších predpisov, ako aj ustanovenia zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 278/1993 Z. z. o správe majetku štátu v znení neskorších predpisov, podľa ktorých predmetnú vec posúdil a následne uviedol:

„Prvostupňový súd v konaní postupoval správne, správne zistil skutkový stav a na základe zisteného skutkového stavu svoje rozhodnutie aj náležité odôvodnil. Vysporiadal sa so všetkými spornými otázkami, ktoré namietali navrhovatelia ale aj odporca.

Odvolačí súd navyše ešte dodáva, že v zmysle § 8 Hospodárskeho zákonníka sa socialistické spoločenské vlastníctvo delilo na vlastníctvo štátne, družstevné a vlastníctvo spoločenských a iných socialistických organizácií, pričom štátne vlastníctvo bolo realizované formou správy národného majetku tak, ako to v čase rozhodnom pre uzatváranie zmlúv riešila aj vyhláška č. 156/1975 Zb., ktorá bola platná v období od 1. 1. 1976 do 31. 12. 1984. Okrem toho v zmysle § 14 Hospodárskeho zákonníka všetky

socialistické organizácie sa delili na štátne, družstevné, spoločenské a iné, ktorých činnosť prispievala k rozvoju socialistických vzťahov. Tieto socialistické organizácie sa mohli v zmysle Hospodárskeho zákonníka dohodnúť na vzájomnej spolupráci, ktorá mohla byť aj vo forme združovania finančných prostriedkov na investičnú výstavbu alebo na obstaranie základných prostriedkov [§ 360 a) HZ]. V zmluve o združení socialistické organizácie sa vopred museli dohodnúť, ktorá z nich bude mať takto zadovážené zariadenie v správe alebo ktorá neštátna organizácia bude jeho vlastníkom.

Je nepochybné, že medzi všetkými právnymi predchodcami účastníkov konania došlo k uzavretiu riadnej zmluvy o združení investičných prostriedkov, aj keď navrhovateľ v 1) rade túto namieta. Priamo na túto zmluvu o združení však nadväzuje hospodárska zmluva o správe národného majetku medzi všetkými subjektami združenej investičnej výstavby a je teda nepochybné, že všetky zmluvy boli uzavreté riadne. Účastníci zmluvných vzťahov sa riadne dohodli na všetkých náležitostiach, nielen v súvislosti so združovaním finančných prostriedkov, ale aj v súvislosti so správou národného majetku. Za investora a operatívneho správcu bola stanovená Krajská správa ZNB K.

Spoluvlastníctvo medzi právnymi predchodcami navrhovateľov a právnym predchodcom odporcu k nehnuteľnosti, ktorá bola zo združených finančných prostriedkov vystavaná nevzniklo. Neexistuje žiadna dohoda o originálnom vzniku spoluvlastníctva uvedených subjektov k stavbe. Ich cieľom nebolo vytvárať spoluvlastnícke vzťahy, ale ich cieľom bolo v tom čase združovať investičné prostriedky presne tým spôsobom ako to má na mysli ust. § 360 a) Hospodárskeho zákonníka. Správcom tohto novovytvoreného majetku sa stal právny predchodca odporcu, keďže išlo o majetok štátu.

Neobstojí námietka navrhovateľov o využití finančných prostriedkov na kúpu pozemkov. Pozemky boli zabezpečované ešte pred zmluvami o združení finančných prostriedkov, ktoré finančné prostriedky sa združovali až v r. 1976, 1977 a pozemky boli zabezpečované s časovým predstihom v r. 1974.

Ako vlastník stavby bol zapísaný Československý štát v správe organizácie, ktorá tento majetok spravovala.

Právny predchodca odporcu a aj odporca prevažne užíval vystavanú nehnuteľnosť, táto nehnuteľnosť slúžila a slúži prevažne na jeho účely a v pomere k ostatným organizáciám právny predchodca odporcu združil najväčšiu časť finančných prostriedkov.

Preto nebolo pochybné, ktorá organizácia je kompetentná tento majetok štátu spravovať. V týchto intenciách sa nakoniec aj organizácie dohodli a nebol medzi právnymi predchodcami účastníkov konania žiaden spor.

Nakoniec aj vyhláška č. 119/1972 Zb. o združovaní prostriedkov socialistických organizácii presne stanovuje, že poskytnutím finančných prostriedkov sa organizácie stávajú podielníkmi na združenej investičnej výstavbe nie podielníkmi na spoluvlastníctve nehnuteľností, ktorá je vystavaná. Organizácia, ktorá tieto prostriedky poskytla ich má ako svoj vklad do tejto združenej investičnej výstavby a správca alebo osoba, ktorá sa stala vlastníkom je povinná evidovať tento vklad ako cudzí zdroj. Za žiadnych okolností nie je možné uvažovať o vzniku podielového spoluvlastníctva na nehnuteľnosti, ktorá bola z takto združených finančných prostriedkov vystavaná.

S poukazom na ust. § 15 a 18 Zákona č. 278/1993 Z. z. je nepochybné, že právny predchodca odporcu dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, t. j. 1. januára 1994 sa stáva správcom majetku štátu a ako správca majetku štátu je povinný sa vporiadať s osobami, ktoré majú právo trvalého užívania k tejto stavbe, to znamená s navrhovateľmi. Toto trvalé užívanie sa zo zákona mení na nájomný vzťah. Ide o nájomný vzťah k nebytovým priestorom. Na tento sa vzťahuje zvláštny režim podľa osobitného zákona a je potrebné ho rešpektovať.

Pokiaľ sa týka námietky vydržania zo strany navrhovateľa správne prvostupňový súd vychádzal z ust. § 132 ods. 1 Občianskeho zákonníka a §134 Občianskeho zákonníka, keď dospel k správne záveru, že navrhovatelia nesplnili podmienky vydržania, pretože v prvom rade neexistuje u navrhovateľov dobromyseľnosť počas držby. Navrhovatelia skutočne nepredložili žiaden dôkaz svedčiaci o tom, že od počiatku držby boli dobromyseľní a užívali túto vec ako vlastnú a vo svoj prospech. Nikdy tieto priestory neužívali ako výluční vlastníci, vždy rešpektovali tú skutočnosť, že išlo o združené finančné prostriedky, správu národného majetku vykonával právny predchodca odporcu a nikdy sa neprejavovali ako výluční vlastníci reálne vyčlenených častí.

Pokiaľ sa týka navrhovateľky v 2) rade odvolací súd len poukazuje v celom rozsahu na dôvody uvedené v prvostupňovom rozsudku s tým, že predmetom dražby v r. 1991 nebola nehnuteľnosť, ani nebytové priestory, predmetom dražby boli hnutelné veci.

Odvolací súd sa nestotožňuje s názorom prvostupňového súdu vo vzťahu k nejasnosti

petitu návrhu navrhovateľov v 1) a 2) rade, keď podiel, ktorý žiadajú priznať je uvedený v percentách, je neurčitý. Uvedená percentuálna výška podielu je jednoduchým matematickým spôsobom prepočítateľná na zlomkovú podobu a táto skutočnosť nie je sama o sebe dôvodom nejasností návrhu, resp. petitu.

Preto odvolací súd podľa § 219 O. s. p. napadnutý rozsudok v celom rozsahu potvrdil ako vecne správny.

Pokiaľ sa týka prípustnosti dovolania tak, ako to navrhol zástupca navrhovateľa v 3) rade, odvolací súd udáva, že v danej problematike už je ustálená právna prax a nejde o vec zásadného právneho významu.“

Z uvedeného vyplýva, že všeobecné súdy sa pred svojím rozhodnutím v tejto veci museli predovšetkým vysporiadať s otázkou, či sa odporca stal výlučným vlastníkom spornej nehnuteľnosti napriek tomu, že ju jeho právny predchodca vybudoval aj s pomocou finančných prostriedkov poskytnutých mu inými spoluinvestormi na základe zmluvy o združení finančných prostriedkov, a taktiež s ňou súvisiacou otázkou, či jeho spoluinvestor nenadobudol vlastnícke právo k časti spornej nehnuteľnosti vydržaním.

V súvislosti s námietkou sťažovateľa, podľa ktorej sa krajský súd nevysporiadal s jeho argumentáciou, a preto je jeho rozhodnutie nepreskúmateľné, ústavný súd navyše poukazuje na svoju judikatúru, v rámci ktorej už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia.

Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

Po preskúmaní odôvodnenia rozsudku z 27. septembra 2007 spolu s odôvodnením rozsudku okresného súdu z 13. septembra 2006 v rozsahu, v ktorom naň krajský súd poukázal, ústavný súd konštatuje, že všeobecné súdy sa s otázkami podstatnými pre rozhodnutie v tejto veci vysporiadali dostatočne, svoje závery podložili poukázaním na skutkové okolnosti vyvedené z vykonaného dokazovania, ako aj na ustanovenia príslušných právnych predpisov, na základe ktorých skutkový stav danej veci posúdili a na ktorých svoje rozhodnutie napokon založili.

Krajský súd sa vo svojom rozsudku z 27. septembra 2007 zaoberal námietkami sťažovateľa predloženými v uvedenom konaní a rovnako ako okresný súd dospel k záveru, že operatívnym správcom spornej nehnuteľnosti sa podľa v tom čase platných právnych predpisov stal právny predchodca odporcu, ktorý aj bol zapísaný ako správca majetku štátu v príslušnej evidencii, pričom následne po zriadení odporcu ako jeho právneho nástupcu bol tento majetok na neho delimitovaný. V otázke vydržania dospel krajský súd k záveru, že zo strany navrhovateľa neboli naplnené podmienky vydržania v dôsledku chýbajúcej dobromyseľnosti držby.

Samotná nespokojnosť sťažovateľa s uvedenými závermi všeobecných súdov však nesvedčí o arbitrárnosti preskúmaného rozhodnutia a nemôže byť bez ďalšieho ani dôvodom na vyslovenie porušenia ním označených práv.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť smerujúcu proti rozsudku krajského súdu odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd o ďalších nárokoch na ochranu ústavnosti uplatnených v sťažnosti nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. júna 2008